

Introit: **Mnohokrát a mnohými způsoby mluvíval Bůh k otcům ústy proroků; v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil i věky. On, odlesk Boží slávy a výraz Boží podstaty, nese všechno svým mocným slovem. Když dokonal očistění od hříchů, usedl po pravici Božího majestátu na výsostech... (Židům 1, 1-3)**

Píseň 289

Modlitba

Čtení: Žalm 50

Píseň 403

text kázání: Matouš 21, 28-32

Milí přátelé, bratři a sestry,

v Bibli máme mnoho příběhů, žalmů, kdy člověk volá Boha. A jsme samotným Bohem, nebo Pánem Ježíšem ponoukáni k tomu, abychom k Bohu volali na modlitbách. Abychom přicházeli k Němu a tloukli na ta Boží vrata, dokud nám nebude otevřeno. **Tlučte a bude vám otevřeno**, praví Pán. A vždycky, když se cítíme prázdní, nebo neklidní, tak o to více máme jít v modlitbě k Pánu Ježíši. On má moc naplnit Duchem svatým naší duši, V Jeho přítomnosti dostáváme novou sílu, novou naději, nové odhodlání. A nejlépe na každý den potřebujeme s Bohem zakoušet novou čerstvou zkušenost. Potřebujeme zakoušet, jakou sílu má modlitba. Když přicházíme před Pána Ježíše, vyléváme mu všechno těžké ze svého srdce, tak potřebujeme zakoušet tu úlevu. Místo úzkosti pak můžeme zakoušet, že do široka se nám otevře přístup k Boží milosti. Pak můžeme přijmout novou radost a sílu do života.

A s touto zkušeností pak můžeme v modlitbách prosit také za druhé. Za ty, co ještě nepoznali Pána Ježíše, aby Ho mohli poznat a uvěřili v Něho jako ve svého Pána a Spasitele, a tak byli zachráněni k věčnému životu. Vzájemně se pak máme nést na modlitbách se svými blízkými a potřebnými. A tak poznávat sílu modlitby. Vždyť máme mnoho svědectví, že přímluvná modlitba pomohla druhým. A tak nemáme se naopak bát ve společenství církve říct si také o modlitbu, když s něčím zápasíme, když jsme nemocní. Vždyť kolik modliteb za uzdravení bylo už vyslyšeno? Modlitbou si kryjeme vzájemně záda, modlitba společenství nás nadnáší, dává nám povstat v nové síle. Já jsem vděčný, že se za mě modlíte, abych mohl kázat Boží Slovo, vaše modlitby když píšu kázání, skutečně cítím. Apoštol Pavel vyzýval sbory, **modlete se za nás, aby nám Bůh otevřel dveře pro evangelium**, pro misii, aby otevřel lidská srdce. Ale modlitbou můžeme skutečně posílit potřebné. Na biblické hodině jsme teď probírali z knihy Skutků, jak apoštola Pavla vyvlekli ven z města Lystra a začali ho kamenovat za to, že zvěstoval Ježíše. **Když už mysleli, že je mrtev, obstoupili ho učedníci a on vstal.** To je myslím, velmi názorný příklad síly společenství a jeho modliteb. Obklopeni společenstvím bratří a sester, můžeme i my znovu povstávat v nové síle.

Dnes ale, bratři a sestry, nechci prioritně mluvit o tom, že k Bohu máme volat. Ale o tom, že i Bůh volá k nám. A jestli my sami slyšíme to Jeho volání. A taky, jak na něj vlastně reagujeme. V tom 50. žalmu jsme četli: **Bůh sám, Bůh Hospodin promluvil a volá zemi od slunce východu až po západ. Ze Sijónu, místa dokonalé krásy, zaskvěl se Bůh, přichází Bůh náš a nehodlá mlčet. Nebesa shůry i zemi volá, povede při se svým lidem. „Shromážděte mi mé věrné, ty, kdo při oběti přijali mou smlouvu!“**

To je to první, k čemu nás Bůh volá. Shromážděte mi, mé věrné! Bůh nás volá do shromáždění. Proč? Abychom mu vzdávali chválu, abychom naslouchali Jeho slovu, abychom vytvářeli společenství, které bude mít tu sílu nést slabé, které bude svědčit o tom, že Ježíš byl vzkříšen a že je mezi námi. Vždyť sem přece chodíme do společenství za živým Bohem, který i nám dává novou sílu.

To další k čemu nás Bůh volá, čteme dál v tom žalmu: **Přines Bohu oběť díky a plň svoje sliby Nejvyššímu!** Společně máme přicházet vzdávat Bohu chválu. Ovšem nejen to. Před touto výzvou je zde psáno, že Bůh nepotřebuje, abychom si Ho kupovali svými dary, svými skutky. Jinými slovy Bůh nechce, abychom po celý týden chodili po zlých cestách a pak najednou v neděli si to odčinili tím, že si budeme na křesťany hrát. Jak jsme to tam četli? **Ale svévolníkovi Bůh praví: „Nač odříkáváš má nařízení, proč si bereš do úst moji smlouvu? Ty přec nenávidíš kážeň, ty má slova za sebe jen házíš. Spatříš zloděje a běžíš k němu, s cizoložníky máš podíl. Ústa propůjčuješ k zlému, svůj jazyk jsi spřáhl se lstí. To jsi dělával, a já jsem mlčel. Domníval ses, že jsem jako ty. Vznášim proti tobě obžalobu. Mne oslaví ten, kdo přinese oběť díky, ten, kdo jde mou cestou; tomu dám zakusit Boží spásu.“** Bohu, bratři a sestry, nejde o to, abychom odříkávali jeho nařízení, Bohu jde o naše srdce. Bohu jde o to, abychom neustále chodili po jeho cestách. Ne jen v neděli. V tom slově je průběhový čas. **Svou spásu dám zakusit tomu, kde jde mou cestou.** Ne tomu, který řekl ano, půjdu. Kousek šel, ale nakonec odbočil jinam.

A to už se dostáváme k tomu podobení Pána Ježíše o dvou synech. Jakže to tam bylo? **Jeden člověk měl dva syny. Přišel a řekl prvnímu: „Synu, jdi dnes pracovat na vinici!“ On odpověděl:**

„Nechce se mi.“ Ale potom toho litoval a šel. Otec přišel k druhému a řekl mu totéž. Ten odpověděl: „Ano, pane.“ Ale nešel. Pán Ježíš se následně zeptá učedníků: **Kdo z těch dvou splnil vůli svého otce?“** Všichni víme, že ten první. Ten, který nejprve řekl, že se mu nechce. Ale pak mu to nedalo. Hryzalo ho svědomí. Tak šel a vykonal to, co měl. Kdežto ten druhý řekl, ano, pane, jdu. Ale nakonec nevykonal to, co po něm otec žádal. Jaká je charakteristika těch dvou synů? Ten první je upřímný a řekne popravdě, fakt se mi dneska nechce. Nikam nejdu. Zřejmě tím otce zarmoutil. Ovšem mnohem víc ho zarmoutil ten druhý. Ten, který chtěl vypadat před svým otcem dobře. A možná se i nadchnul, ale nakonec mu nadšení nevydrželo.

Když čteme toto podobenství, tak se nám možná vybaví naše dětství. Jací jsme byli, když nás naši rodiče požádali o nějakou službu? Mrčeli jsme, že se nám nechce, ale nakonec jsme šli a udělali to? Anebo jsme řekli ano, ale nakonec se nic nedělo do okamžiku, kdy rodiče přišli nazlobení? Anebo to byla ještě horší varianta, že jsme řekli, nechce se mi, a nakonec jsme tedy ani nešli? A jaké to je pro vás, pro rodiče, když vy sami slýcháváte od svých dětí odmlouvavá slova? Jste zarmoucení ze svých dětí, když vám odmlouvají? A radujete se pak, že vás nakonec poslechli? Anebo jak je nakonec motivujete, aby udělali to, co mají?

A teď si představte, jaké to musí být pro Nebeského Otce, když my ignorujeme jeho volání. I náš Nebeský Otec nám totiž říká: **Synu můj, běž pracovat na mou Boží vinici!** Jaká je tvá odpověď? Ano, Otče, jdu! Ale nakonec nejdu? Anebo je ti nepříjemné slyšet, že se zase po tobě něco chce, přičemž tobě se nechce, protože přece nemáš čas? Nakonec ale jdeš, protože ti to nedá? Sám sebe zkoumej, jaké je vlastně tvé srdce a jestli by nebylo potřeba některé postoje ještě změnit.

Koho pošlu, kdo nám půjde? Takto se ptal Hospodin proroků už ve Starém Zákoně. Takto se ale ptá i dnes. **Koho pošlu a kdo nám půjde?** Takové je Boží volání. Kdo půjde tam, kde je potřeba pomoci? Kdo se začne modlit, když jsme zváni k modlitebním setkáním? Kdo na sebe vezme břemeno služby, které nikdo nechce nést? Kdo přispěje na Boží dílo, když je potřeba? Kdo v díle vytrvá, i když nadšení vyprchá a služba ztěžkne?

Když se vrátím k těm dnešním dětem, tak zamysleli jste někdy nad tím, proč se jim nechce nebo nakonec nevykonají to, co mají? Je to jenom lenost, anebo je tam rozptýlení jinými zájmy? Dnešní svět poskytuje nepřeborné množství všelijakého rozptýlení, všelijaké zábavy. Umyju to nádobí, mami, až dohraju tady tu hru. Udělám to, až se dodívám. Nejdřív musím tamto a potom zase tamto. Dnes nemám čas, dnes nepříjdu, protože... Rodiče jsou pak nespokojení, že si děti neplní své povinnosti, anebo že odmlouvají. Tak to ale asi bylo i s námi. Jen v trochu jiné podobě.

Bratři a sestry, o prioritách a jiných různých zájmech je to ale i ve vztahu k Bohu. Pán říká, **kde je tvůj poklad, tam je i tvé srdce.** Je-li naše srdce u Pána, pak chceme s touhou a s radostí činit to, co chce On. Je-li naše srdce někde jinde, pak nás to táhne jinam. Nicméně z pokladů ukládaných na zemi nakonec jednou nezbude nic. Jak říká Pán: **Neukládejte si poklady na zemi, kde je ničící mol a rez, ukládejte si je v nebi, kde zůstávají na věky.** Ukládat si poklady u Pána znamená činit Jeho vůli. A jaká je Jeho vůle? Pán nás posílá na svou vinici. Tak jako rodič důvěřuje svému synu, kterému dává úkol, Pán důvěřuje tobě a mě a svěřuje nám správu svého království na této zemi. A sloužit našemu Pánu, to je velká výsada, radost a požehnání. Za to bychom měli být vděční. Bůh má radost ze synů a dcer, kteří jednají podle Boží vůle, kteří se nechají používat jako Boží nástroj. Je ale zarmoucen, když nám jsou milejší světské statky, když si tvoříme své vlastní bohy a modly, když zůstáváme jen sami pro sebe a jen pro své zájmy. To neznamená, že nemáme mít i své zájmy, své koníčky, kde si odpočineme. I to samozřejmě potřebujeme. Avšak nemělo by se nám to stát modlou, že nakonec nepůjdeme vůbec na tu Boží vinici, protože přece nemáme čas. Skutečně nemáme čas se na chvíli zastavit a být s Pánem na modlitbách? Skutečně nemáme čas jít do shromáždění církve? A skutečně nemáme čas brát na sebe břemeno služby? To si musí zvážit každý sám. A tak si polož otázku. Jsi ten, který jde na vinici, když Pán žádá, anebo ne? Jsi ten, kdo nejprve nejde, ale pak toho lituje a jde? Anebo ten, který řekne ano, ale jeho skutek říká nakonec ne? V tom podobenství nakonec jde právě o to. Pán se ptá, **kdo z těch dvou synů splnil Otcovu vůli?** Pán počítá s naší lidskou slabostí, nechce nás k ničemu nutit. Radost ale má, když nakonec jdeme. A my ji pak máme taky, že jsme mohli mít podíl na dobrém Božím díle. Amen. Modlitba Píseň 318

Slovo poslání: Vtom jsem uslyšel hlas Panovníka: „Koho pošlu a kdo nám půjde?“ I řekl jsem: „Hle, zde jsem, pošli mne!“ (Izajáš 6,8)

Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen Píseň 682